

SVENS BIBELOVERSIGT - PAULUS' BREV TIL ROMERNE

Bogens hvem, hvad, hvor:

Romerbrevet, sammen med Efeserbrevet, er det mest systematiske af Paulus' breve. I dem opsummeres vigtig teologisk lære, men i brevform og henvendt til en speciel situation. Romerbrevet opsummerer Paulus' lære om Guds retfærdighed efter 25 års mission og undervisning.

Forfatter:

Paulus skrev Romerbrevet mens han opholdt sig i Korint, før han tog til Jerusalem med hedningemighedernes pengegave til de jødekristne (15:14-29).

Ingen har fremlagt seriøse indvendinger imod Paulus' forfatterskab (1:1; 11:13) og brevet blev skrevet til husmenighederne i Rom, som han ikke selv havde besøgt, men hvor han havde mange gode venner (Kap.16).

Brevet var begyndelsen på en ny fase i Paulus' mission. Han var blevet brugt af Gud til at plante menigheder i strategiske byer, fra Antiokia i Syrien til Illyrium på Balkan. Ud fra disse centre kunne det sande evangelium udbredes til byernes opland og videre omkring.

Nu ønskede han at gøre det samme i det vestlige Middelhav og havde udset Spanien som sit første mål. På vej dertil ønskede han, der var hedningekirkernes vigtigste apostel (1:5-7; 15:16), at besøge den mest strategisk placerede menighed overhovedet, menigheden i Rom.

Tidspunkt:

År 57 e.Kr. Paulus har sandsynligvis sendt brevet i begyndelsen af år 57. Hans plan var at følge brevet op med et besøg umiddelbart efter hans besøg i Jerusalem. Men pga. hans arrestation og fængsling i Cæsarea, kom det til at vare tre år før Paulus nåede Rom, og da blev det til et længere ophold som den romerske stats fange.

Motiv:

Paulus' umiddelbare motiv for at skrive til Romermenigheden var at forberede dem på hans besøg. Under besøget ønskede han både at forkynde evangeliet og søge menighedens støtte til hans mission i Spanien (1:10-15; 15:22-24; 15:28-29).

Brevets omfattende og fyldestgørende præsentation af evangeliet indikerede, at Paulus ønskede, at de allerede før hans besøg fik adgang til hans lære. Måske frygtede han, at han ikke ville overleve besøget i Jerusalem (15:30).

Brevet var derudover stilet til den aktuelle situation i den romerske menighed, specielt forholdet jøde- og hedningekristne imellem. Kirken havde sine rødder i Roms store jødiske koloni (ca. 50.000), og var måske allerede stiftet efter den første Pinse (ApG 2:10).

Troen på Kristus havde delt jøderne og førte til flere optøjer. Det fik kejser Klaudius til, i år 49, at bandlyse alle jøder fra Rom (ApG 18:2).

Efter hans død i 54, inviterede den nye kejser Nero, jøderne tilbage. Men i mellemtiden havde hedningekristne overtaget kirkens ledelse og det havde ført til en spænding i forståelsen af jødernes plads i Guds frelsesplan og den fortsatte gyldighed af deres religiøse skikke (Kap. 9-11; kap. 14-15).

I sit brev anviste Paulus den evangeliske vej ud af disse spændinger og understregede samtidig sin kærlighed til sine jødiske landsmænd (3:1-2; 9:3; 10:1).

Bogens opbygning:

1:1-17	Introduktion
1:1-15	Åbningshilsen og taksigelse for de kristne i Rom
1:16-17	Brevets hovedtema, Guds evangeliske retfærdighed.
1:18-3:20	Alle menneskers uretfærdighed overfor Gud
1:18-32	Hedningernes står skyldige overfor Gud
2:1-3:8	Jødernes står skyldige overfor Gud
3:9-20	Alle mennesker står skyldige overfor Gud
3:21-4:25	En retfærdighed der retfærdiggør den skyldige
3:21- 26	Retfærdiggørelse ved troen på Jesu forsoningsdød
3:27-4:25	Retfærdiggørelse alene ved tro illustreret fra GT

5:1-8:39	Guds retfærdiggørelse giver en evig frelse
5:1-11	Sikkerhed for evig frelse pga. Kristi død for syndere
5:12-21	Grundlaget for sikkerhed, Jesu Kristi retfærdighed
6:1-23	Frelst fra syndens trældom
7:1-25	Frelst fra Lovens anklage
8:1-17	Grundlaget for sikkerhed, Jesu Kristi virke i Helligånden
8:18-39	Sikkerhed for evig frelse pga. Jesu liv i Himlen
9:1-11:36	Israels plads i Guds frelsesplan
9:1-33	Guds udvælgelse af Israel til frelse
10:1-21	Israels fravælgelse af Guds evangelium om frelse
11:1-36	Israels fremtidige omvendelse til Gud
12:1-15:13	Retfærdighed udøvet igennem livsførelse
12:1-13:14	Et retfærdigt liv i forhold til kristne, staten og næsten
14:1-15:13	Respektfuld tolerance i samvittighedsspørgsmål
15:14-16:27	Afslutning.
15:14-33	Paulus' rejseplaner
16:1-24	Taksigelse, hilsener og advarsler
16:25-27	Lovprisning og velsignelse

Bogens indhold:

Guds retfærdighed til mennesker.

Paulus havde forkyndt evangeliet om Jesus Kristus i over 25 år. Han kendte dets indhold og kunne begrunde dets budskab ud fra GT skrifter. Han kendte alle indvendingerne imod det men vidste, at evangeliets mest afgørende anbefaling var, at det blev udlevet i praksis. Når det skete, ville det i sandhed være bevis på Guds forvandlende frelse.

I. Evangeliets drivkraft.

Som Guds apostel, var Paulus kaldet til at forkynde evangeliet i hele verden. Han længtes derfor efter at møde de kristne i Rom og opbygge dem med evangeliet. Hans erfaring var, at når evangeliet blev forkyndt og modtaget i tro, udløste det Guds frelse.

II. Evangeliets afgørende nødvendighed.

Menneskets ugudelige livsstil, levet imod bedrevende, beviste at menneskets var indfanget i et dybt

oprør imod Gud. Indledningsvis lader Gud mennesker opleve konsekvenserne af deres ugudelighed, i sidste ende kommer de til at stå til regnskab ved hans dom.

Bare fordi moralske mennesker afslører og fordømmer synd, skal de ikke tro, at de står udenfor dette oprør. Dommen vil nemlig vise, at de selv har været skyldige i det, de kritiserede hos andre. Heller ikke religiøse mennesker kan afværge dommen ved at sætte deres lid til deres fromhed og trosbekendelser. Guds Lov advarer entydigt om, at ingen kommer til at gå fri i dommen og at enhver vil blive retfærdigt gengældt på baggrund af sine gerninger.

III. Evangeliet er Guds løsning på menneskets situation.

Der findes kun en løsning på menneskets håbløse situation. En fuldkommen retfærdiggørelse overfor Gud, tilvejebragt ved Jesu forsonende død på korset. Igennem sit offer har Jesus fuldstændigt betalt alle menneskers syndeskyld. Enhver der derfor ønsker at stå retfærdig overfor Gud, skal blot tillidsfuldt tage imod hans frelse.

Ingen kan gøre sig fortjent til den, den kan kun modtages fra Gud. Sådan har det altid været og sådan har Gud åbenbaret det i skrifterne. Hedningen Abraham, som Gud gjorde til jødernes og alle troendes stamfader, var selv bevis på, at et menneske kun opnår retfærdighed hos Gud ved at tro på Guds løfter, og ikke ved at gøre sig fortjent til det ved at udøve lovgerninger og religiøse ceremonier.

IV. Evangeliet giver den troende en sikkerhed for evig frelse.

Guds frelse giver ikke bare en indledende accept hos Gud, men sikrer også den troendes fuldstændige redning på dommedag. Hvis Jesus døde for os mens vi var oprørske overfor Gud, hvor meget mere vil han ikke bevare og hjælpe os nu, når han lever og våger over os fra Himlen.

Selvom syndens magt endegyldigt blev brudt ved Jesu offer, har den stadig indflydelse på den troendes svage menneskenatur. Ved at forene sig med Kristus i hans død og opstandelse, hjælper Guds Helligånd den troende til at bryde syndens dominans og leve retfærdigt. Det kunne Loven ikke gøre, for den kan kun afsløre og fordømme synd.

Jesu Ånd til gengæld giver adgang til opstandelseslivet, der forvandler og former den troende til at ligne Jesus. Guds Ånd formår også at bevare de troende igennem trængsler og svaghed og føre dem helt igennem til herlighed.

V. Israel et tegn på Guds trofasthed og menneskers svigt.

Israel er bevis på, at Gud holder sine løfter på trods af fald og svigt. Menneskets frelsesvished hviler på Guds barmhjertige udvælgelse og ikke på dets egen stræben efter Gud. Mennesker i og udenfor Israel kommer kun til tro fordi Gud har tildelt dem sin frelse.

For at finde frelse er det nødvendigt at høre evangeliet og i tro sætte sin lid til Jesus. Israel havde hørt evangeliet, men havde nægtet at følge det og derfor findes der kun en rest af troende jøder, der følger Jesus.

Gud har derimod brugt Israels forhærdelse til at bringe evangeliet til hedningerne, og igennem deres forhold til Gud, vil han ægge jøderne tilbage til ham selv. Hedningerne har ingen grund til at hovmode sig overfor Israel, de har selv kun opnået frelsen ved barmhjertighed. I stedet skal Guds menighed ære dets arv fra Israel og glæde sig til den dag, da Gud fører Israels folk til omvendelse.

VI. Overbevisning om frelse kommer ved at praktisere retfærdighed:

Ved at hengive sig til Jesus oplever man selv og andre virkeligheden af Guds frelse og samtidig udløses Kristi retfærdighed i verden. At hengive sig betyder bl.a. at tjene Gud med den nådegave, han har tildelt en og at lade Kristi karakter styre ens liv.

Guds krav til et retfærdigt liv gælder også for samfundet, hvor myndighederne er sat til at sikre ret og orden. Den troende skal derfor ære og adlyde disse instanser og anerkende dem som Guds tjenere.

Drivkraften bag kristent retfærdighed er hellig hengivelse til Gud og næstekærlighed. Der kan opstå forskellige opfattelser blandt kristne om, hvordan hellig fromhed skal udtrykkes, men uenighed skal løses igennem respekt, omsorg og tolerance, samtidig med at den enkelte støttes i at forblive tro overfor Gud i sin samvittighed. I Guds retfærdighed vægtes evige værdier og mennesker altid højere end religiøse former.

VII. Ægte evangelisk fællesskab mellem hedninge - og jødekristne:

Paulus hilser og opmuntrer sine læsere til fortsat hengivenhed i troen. Han delagtiggør dem i sin farlige rejse til Jerusalem, hvor han bærer hedningekirkernes kærlighedsgave til de jødekristne og beder om forbøn. Han advarer dem imod forfalskninger af læren og overgiver dem til nåden, der er åbenbaret i Guds ægte evangelium.

Bogens temaer:

Guds retfærdige plan for menneskers frelse er det styrende tema i Romerbrevet. Brevet begynder og slutter med det (1:1:17; 16:25-27) og alle sektionerne er optaget af at belyse og begrunde dette store emne.

Evangeliet Er budskabet om sikker frelse, der fås ved Jesus alene, ved nåde alene og ved tro alene.

Frelse:

Indledningsvis må behovet for frelse erkendes. Paulus peger på samfundets anstændighedsnormer (1:24-32), samvittigheden (2:15-16; 13:5) og Guds Lov (2:17 -24) som kilder, der overbeviser mennesker om deres synd.

Frelse ved Jesus alene: Jøder søgte at opnå retfærdighed hos Gud ved brug af Lovens religiøse og moralske forskrifter (9:31-32).

Hedninger søgte retfærdighed ved at følge samvittigheden (2:15). Principielt ville det være muligt at opnå frelse ved disse midler, men Paulus påpeger, at menneskets syndige natur gør det umuligt (2:7-11, 21-23; 3:19-20).

Derfor har Gud givet en hel anden vej til frelse. Jesu stedfortrædende død og retfærdiggørende opstandelse er det eneste, men også det fuldstændige middel, hvorved mennesker kan opnå retfærdighed hos Gud (3:21-26; 5:18).

Frelse ved nåde alene: Siden ingen kan gøre sig fortjent til frelse, kan den kun modtages fra Gud som en gave. Gaven er gratis og er åben for enhver som vil modtage Jesus som deres Frelser og Herre (3:24; 5:15-17; 10: 11-13).

Frelse ved tro alene: Tro er tillid til Gud på baggrund af hans ord og løfter. Således opnåede Abraham retfærdiggørelse og således opnår ethvert menneske et levende forhold til Gud (3:27-28; 4:13-22; 10:8,14-17).

Bibelsk tro fører naturligt til lydige efterfølgelse af Gud (1:5; 15:18). En sikker frelse: Jesus offer og opstandelse giver en frelse, der vil bestå ved Guds dommedag (5:1-11; 8:37-39).

Baggrundsinformation:

Paulus' frelsteologi bygger på opfattelsen af arvesynden. Bibelen lærer at mennesket har arvet en korrump og syndig natur fra Adam og uundgåeligt gør oprør imod Gud (5:18; 1 Mos 3:6-7; 8:21; Sl 51:7; 58:4; Ef 2:3).

Konsekvensen af dette oprør er vantro og død, der begge adskiller mennesker fra Gud (5:12; 14:23; 1 Mos 2:17; 3:1-18).

Praksis viser at alle mennesker synder, også selvom de ved bedre og ikke ønsker det (3:23; 7:18-20), og dette bekræfter, at de har en korrump natur.

På baggrund af deres opførelse, ord og holdninger vil mennesker modtage Guds retfærdige dom og straf (3:19; 10:12).

Den eneste der kan bryde konsekvenserne af denne frygtelige skæbne er Jesus Kristus (3:23-24; 5:17-21; 8:1-2).

Religiøse mennesker opponerer imod læren om en frelse ved tro alene af frygt for, at det vil føre til moralsk uansvarlighed og opmuntre en opfattelse af billig nåde (3:31; 6:14-15).

Paulus besvarer denne frygt ved at pege på, at troen forener synderen med Kristus (6:1-14).

Forenet med Jesus dør den troende for synden og dens magtfulde dominans. I stedet lever han under Jesu herredømme og får kraft fra Jesu egen rene og gode vilje (6:18,22).

En kristen smider derfor ikke det moralske liv bort (2:20), men får ved Helligånden retfærdighed som en mægtig livskraft (8:3-11).

Der ligger en spænding i Bibelen vedr. Guds udvælgelse og menneskers frie vilje mht. at opnå frelse. I Rom kap.9-11 behandler Paulus dette emne direkte,

men løser bevidst ikke spændingen mellem de to. Det burde alle teologer efterfølge og hverken nedtone den ene eller den anden af de bibelske antagelser.

Guds suverænitet:

Det er ikke sådan at Gud kun forudser fremtiden, han forudbestemmer den (9:11-12). Som Skaberen har han ret til at gøre hvad han vil, selvom han pga. sin karakter kun gør det gode (5:8; 8:35; 9:14-15).

Gud udvælger derfor mennesker og nationer og bruger dem til at gennemføre sin frelsesplan (9:6-18). De positive og negative roller siger ikke nødvendigvis noget om det enkelte menneskes evige skæbne. Når Gud forhærder mennesker, sker det aldrig imod deres vilje (9:18; 2 Mos 7:3,13,22) og Gud bruger deres oprør til at fremme sin nådes indgreb i verden (11:11-12).

I Bibelen tales der kun om, at Gud udvælger mennesker til frelse, der står aldrig, at han udvælger mennesker til fortabelse (9:19-23).

Gud er retfærdig: Pga. hans retfærdige karakter afskyr Gud det onde og må med al ret dømme det (1:18; 2:5). Gud ynder at være nåderig, men ingen kan kræve hans nåde (9:22; 11:28-32).

Selvom mennesket er skabt til at kende godt og ondt, har det som en begrænset skabning ingen forudsætning for at kunne sætte sig til dommer over eller betvivle Guds retfærdighed (9:19-21; 11:33-36).

Menneskers frie vilje: En del af menneskets værdighed er frit at kunne vælge, og at være ansvarlig for sine handlinger (2:6-11). Igennem sin frie vilje har det mulighed for at tro på Gud, leve ret og få indflydelse på Gud igennem bøn, eller at vælge det modsatte.

Bogens sammenhæng med resten af Bibelen:

Baggrunden for Romerbrevet gives i 1:8-15; 15:14-29 og ApG 20:3.

Bogen opsummerer læren om Guds retfærdighed og frelse, som Paulus har skrevet om i sine andre breve, specielt Galaterbrevet og delvist Korinterbrevene. Paulus underbygger igennem hele brevet sin teologi på GT åbenbaring, specielt Esajas, Mosebøgerne og Salmerne. Citatet fra Habakkuk 2:4 er nøglevers for hans forståelse af evangeliet (1:17; 3:21-22).

Udenfor Bibelen (16:26) åbenbarer Gud sin tilstedeværelse og vilje igennem skaberværket (1:19-20; Sl 19:1-5), samvittigheden (2:14-15), syner, tegn og undere (15:19; Hebr 2:4).

Men for ret at forstå hvad Gud siger igennem disse ting, kræver det Helligåndens bekræftende indsigt (9:1; 2 Kor 3:14-4:6).

Loven er et fuldkomment udtryk for Guds vilje for mennesker og kan derved afsløre synd (2:20; 3:20; 8:4), og den gør Guds krav gældende, men kan ikke give kraften til at adlyde dem (8:3).

Tværtimod stimulerer den ofte til oprørsk trods mod Gud (7:14-17).

Loven vækker dog også frygt i synderen for Guds vrede (4:15) og formår derved at drive ham til at råbe efter Jesu frelse (5:20; 7:4,24).

Helligånden samstemmer altid med Lovens retfærdige retningslinier, men vækker i modsætning til Loven en spontan og kærlig lydighed overfor Gud (8:4,13; Jer.31:33-34).

Der findes en erstatningsteologi der lærer at Israel ikke længere er en del af Guds frelsesplan, fordi Jesus har opfyldt alt hvad Israel stod for, og Kirken har overtaget pladsen som Guds folk. Uden at benægte nødvendigheden af tro på Jesus og Kirkens vigtige rolle, taler både GT og NT om at Israel, som folk, stadig har en frelseshistorisk rolle (11:23-27; Es 59:20-21; Luk 21:24; Åb 12:13-18).

For den kristne vækker dette tillid til Gud, fordi det understreger at Gud altid holder sine løfter (11:28-29).

Evangeliet om Jesus er forudsagt i GT (1:1-2; 9:32-33; 15:8) og Jesus er blevet "Lovens ende", dvs. dens mål og opfyldelse (10:4; Matt 5:17).

Helligånden Virker i de kristne (2:29; 5:5; 7:6; 8:1-17,23,26-27; 15:13,19). Se især kap.8.

Jesus er mere end et menneske:

Jesus er et jordisk og himmelsk menneske men også Gud (1:3-4; 9:5).

Helligånden er mere end Guds kraft: Guds og Kristi Ånd (8:9), men helliggør, vidner og beder selvstændigt (8:13,26-27; 15:16). Fader, Søn og Helligånd: De er alle Gud og dog er der kun én Gud (3:30; 15:30).

Bogens mest kendte afsnit:

1:1-17	Paulus' tillid til kraften i Guds evangelium
3:21-31	Retfærdiggørelse ved nåde alene, ved tro alene
5:1-11	Retfærdiggørelse giver en evig fred med Gud
8:1-30	Det kristne liv er drevet og sikret af Helligånden
12:1-21	Det kristne liv er Guds retfærdighed udlevet i praksis